

Κυριακή 27 Μαΐου 2018

Εἰς τήν Πεντηκοστήν.

Ἰωάν. 7, 37 – 52 καί 8, 12.

«...Παράδοξα σήμερον, εἶδον τὰ ἔθνη πάντα ἐν πόλει Δαυΐδ, ὅτε τὸ Πνεῦμα κατήλθε τὸ Ἅγιον ἐν πυρίναις γλώσσαις...» (Α΄ Στιχηρό ἰδιόμελο ἀκολουθίας ἑσπερινοῦ)

Ποιά γλώσσα καί ποιές λέξεις μποροῦν νά ὑφάνουν τό ἄυλο καί λαμπερό ὑφάδι τῆς σημερινῆς ἡμέρας; Δέν ὑπάρχουν λόγια καί σκέψεις, γιά νά περιγράψουν τό Μυστήριο πού ὀνομάζεται Ἐκκλησία. Ἔτσι μένει μόνο τό βίωμα καί ἡ καρδιά, γιά νά θεμελιώσουν μέσα μας αὐτό πού εἶναι ἡ πραγματικότητα τῆς σωτηρίας μας καί ἡ δικαίωση τῆς ὑπαρξῆς μας.

Ἡ Ἐκκλησία δέν ὑπάρχει ἀπλῶς. Εἶναι ζωή καί σχέση. Εἶναι ἡ ζωή μέ τό Χριστό καί ἡ ζωντανή σχέση μαζί Του. Εἶναι ἡ κοινωνία μέ τήν Ἁγία Τριάδα, διότι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ παρουσία τῆς Ἁγίας Τριάδος καί ἡ ἔνωση μαζί Της. Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ συνθέτει τήν Ἐκκλησία. Αὐτό σημαίνει πώς ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀέναη καί ἀτέλειωτη σχέση τῶν ἔμψυχων καί

λογικῶν δημιουργημάτων μέ τόν Πλάστη. Αὐτή ἡ σχέση
 τῶν δημιουργημάτων μέ τό Θεό συνθέτει τήν Ἐκκλησία.
 Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ σηματοδοτεῖ τήν Ἐκκλησία καί ἡ
 Ἐκκλησία συνθέτει τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Οὐσιαστικά ἡ
 Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ, πού κλείνει μέσα
 της ὅλα τά παιδιά Του πού Τόν ἀγάπησαν περισσότερο
 ἀπό κάθετι ἄλλο καί Τόν λατρεύουν. Αὐτή ἡ ἀγκαλιά
 τοῦ Θεοῦ, ἡ σχέση μέ τό Θεό καί ἡ λατρεία Του εἶναι ὁ
 Παράδεισος, ἡ σωτηρία καί ἡ λύτρωση τῶν πάντων.
 Ἐκκλησία, Παράδεισος καί Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι τό
 ἴδιο. Εἶναι ὁ Θεός μέσα σέ ὅλους καί σέ ὅλα. Ὁ Θεός
 πού ἀγαπάει καί ἀγαπιέται, πού δίνει ζωή ὡς αὐτοζωή
 καί φωτίζει ὡς τό μόνο ἀληθινό καί ἀνέσπερο φῶς. Ἡ
 ἔνταξη μέσα στήν Ἐκκλησία εἶναι ἔναρξη τῆς σχέσης τοῦ
 πιστοῦ μέ τόν Τριαδικό Θεό. Ὅποιος εἰσέρχεται στήν
 Ἐκκλησία ντύνεται τό Χριστό καί ἀρχίζει τή ζωή τῆς
 Βασιλείας Του. Ἡ ἔνταξη στήν Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἔναρξη
 τῆς σωτηρίας. Ἐκτός Ἐκκλησίας δέν ὑπάρχει σωτηρία,
 διότι δέ γίνεται νά σωθεῖ ὁ ἄνθρωπος χωρίς τό Χριστό.
 Ἡ Ἐκκλησία σώζει, διότι σώζει ὁ Χριστός πού τήν
 κυβερνάει καί τή γεμίζει μέ τήν παρουσία Του. Ἡ
 Ἐκκλησία δέν εἶναι συμπλήρωμα στή ζωή, εἶναι τό
 πλήρωμα τῆς ζωῆς.

Ὁ τρόπος πού κοινωνεῖ ὁ ἄνθρωπος μέ τήν Ἁγία Τριάδα εἶναι τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Κάθε μυστήριο εἶναι ἓνα ἀνοιγμα τῆς ἀγκαλιᾶς καί τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο. Σέ κάθε μυστήριο ὁ πιστός βιώνει στό μέτρο πού ἐπιθυμεῖ τή σχέση του μέ τό Θεό. Μέσ' ἀπό τά μυστήριά της ἡ Ἐκκλησία δέν ὑπάρχει ἀπλῶς, ἀλλά μοιράζεται. Σέ κάθε μυστήριο ἔρχεται τό Ἅγιο Πνεῦμα καί φυτεύει τό Χριστό μέσα στόν ἄνθρωπο, ὅσο ἐκεῖνος τό θέλει καί τό ζητάει. Στό μυστήριο ὁ ἄνθρωπος προσεύχεται, τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐνεργεῖ, ὁ Χριστός ἐγκαθίσταται καί ὁ Πατέρας εὐλογεῖ καί συγκατανεύει σ' αὐτή τήν χριστοποίηση καί θέωση τοῦ ἀνθρώπου. Τά μυστήρια ἀποκαλύπτουν τόν ἀληθινό ρόλο τῆς Ἐκκλησίας στόν κόσμο. Χωρίς τά μυστήρια δέν ὑπάρχει Ἐκκλησία, διότι μέσ' ἀπ' αὐτά ἀποκαλύπτεται συνεχῶς ἡ Ἁγία Τριάδα. Ἡ ἀπόρριψή τους συνιστᾷ διαγραφή τῆς Ἐκκλησίας, διαγραφή τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ, ἀποκοπή ἀπό τή σχέση μέ τό Χριστό καί ἀπώλεια τῆς σωτηρίας. Ὁ ἄνθρωπος πού δέν δέχεται ἓνα ἤ περισσότερα μυστήρια δέν δέχεται τήν ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ στή ζωή του καί, καθῶς ἀπομονώνεται ἀπό τό Θεό, ἀποκόπτεται καί ἀπό τό ζωντανό Του σῶμα, τήν Ἐκκλησία.

Αὐτή τήν πανεπίσημη καί μυστικά μεγαλειώδη ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἄς ἀνοίξουμε τήν καρδιά μας καί ἄς ἀφήσουμε τόν Ἀληθινό Πράκλητο νά μιλήσει ἀθόρυβα στόν καθένα καί σέ ὅλους. Ἄς ἀφεθοῦμε ἔστω καί γιά λίγα δευτερόλεπτα στήν ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἄς παραιτηθοῦμε ἀπ' ὅλα τά δεδομένα καί ἄς ἀκουμπήσουμε ὅλη τήν ὑπαρξή μας στήν πατρική Του πρόνοια. Μέ βάση τή σημερινή ἡμέρα μακάρι νά γίνει αὐτό τρόπος ζωῆς. Μέ ἐμπιστοσύνη ἄς ἀπολαμβάνουμε τήν ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ μέσ' ἀπό τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ συμμετοχή μας σ' αὐτά ἄς εἶναι αὐθεντική καί ὀλοκληρωτική, ἔτσι ὥστε νά παραμένουμε ζωντανά μέλη τῆς μιᾶς, ἁγίας, καθολικῆς καί ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἀπαλλαγμένοι ἀπό κάθε βρωμιά καί κηλίδα, υἱοθετημένα παιδιά τοῦ ἀληθινοῦ μας Πατέρα, θεωμένοι κληρονόμοι τῆς Βασιλείας, σεσωσμένοι καί λυτρωμένοι γιά πάντα. Ἀμήν.